

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **B. K.**, zast. JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, advokátem, se sídlem Bráfova tř. 52, Třebíč, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2009, č. j. 57 Ca 76/2009 - 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. MgA. Michalu Šalomounovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2880 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 6. 2009, č. j. KUJI 49370/2009, sp. zn. PS 3597/2009 PS/96, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Moravské Budějovice ze dne 14. 5. 2009, č. j. MUMB/ODSH/63193/2009, sp. zn. ODSH/7489/2009 (dále též „rozhodnutí prvního stupně“).

Uvedeným rozhodnutím prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jehož se dopustil v souvislosti

s porušením povinnosti stanovené v § 5 odst. 1) písm. g) zákona o silničním provozu č. 361/2000 Sb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že *„dne 28. 2. 2009 v 22:00 hodin, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Felicia, reg. zn. X, ... na pozemní komunikaci v obci Jemnice, ul. V Ráji, po pozitivní orientační zkoušce na přítomnost návykových látek provedené testem DRUGWIPE 5, která vykazala přítomnost cannabisu ve slinách, se přes výzvu policisty odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření, zda při řízení vozidla není ovlivněn návykovou látkou.“*. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně uvedl, že z podkladů pro vydání rozhodnutí vyplývá, že žalobce v předmětný čas řídil motorové vozidlo, a to v takové době po užití návykové látky, kdy mohl být pod jejím vlivem, přičemž byl řádným a předepsaným způsobem zastaven hlídkou Policie ČR. Zatímco provedená orientační dechová zkouška na přítomnost alkoholu měla negativní výsledek, orientační vyšetření na přítomnost návykových látek provedené testem DRUGWIPE 5 vykazalo přítomnost cannabisu ve slinách žalobce. Ten uvedl, že téhož dne v době od 14:00 do 15:00 užil 2 g marihuany, přičemž vozidlo začal řídit v 18:00. Proto byl žalobce vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojeného s odběrem krve nebo moči za účelem zjištění, zda při řízení motorového vozidla není ovlivněn návykovou látkou. Toto vyšetření, vzdor řádnému poučení, žalobce odmítl. Žalobce měl možnost se na místě kontroly písemně vyjádřit, čehož však na tiskopisu *„Oznámení přestupku“* nevyužil. Tiskopis výzvy k orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření obsahuje vyjádření žalobce o odmítnutí odborného lékařského vyšetření, k čemuž je napsáno *„četl a souhlasím Kuzma“*, avšak podpis zřejmě nedopatřením není připojen. Nicméně z *„Potvrzení o zadržení řidičského průkazu“* v části *„Vyjádření držitele zadrženého řidičského průkazu“*, kde je uvedeno taktéž *„četl a souhlasím K.“* a z připojeného podpisu žalobce, správní orgán prvního stupně dovodil, že obě vyjádření byla psána jednou osobou.

Správní orgán prvního stupně zjišťoval, zda žalobce byl kontrolován jako řidič a zda byl řádně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. K tomu poukázal na zjištění vyplývající z provedených svědeckých výpovědí a výpovědi žalobce. Žalobce nepopřel užití marihuany, přičemž z finančních důvodů a proto, že se doznal, nepodstoupil odborné lékařské vyšetření. Předložené tiskopisy nečetl, napsal pouze, že četl a souhlasí. Dále vypověděl, že byl policisty poučen o lékařském vyšetření. Svědeckou výpověď poskytli příslušníci Policie ČR, kteří provedli kontrolu žalobce. Dále jako svědek vystupoval R. Ř. Správní orgán prvního stupně shledal ve výpovědi žalobce a svědka R. Ř. nesrovnalosti. Žalobce totiž uvedl, že má svědky, celkem tři osoby, které se s ním v předmětnou dobu nacházely ve vozidle, z nich však zmínil jen R. Ř. a zbylé svědky nechtěl identifikovat. Dále oba policisté shodně vypověděli, že žalobce byl v automobilu sám. Naproti tomu svědek R. Ř. vypověděl, že seděl vedle řidiče a neví, zda v automobilu seděl někdo další. K tomu správní orgán prvního stupně uvedl, že pokud byl automobil plně obsazen, svědek by si toho jistě všiml a tuto skutečnost by si pamatoval. Jako nevěrohodné označil správní orgán prvního stupně žalobcovo vyjádření, že s automobilem nechtěl nikam jet, nýbrž v něm přespát, neboť k přestupkovému jednání došlo v únoru. Nadto žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že měl nocleh předem domluvený v Jemnici, ale svědek R. Ř. vypověděl, že po provedení kontroly a zadržení řidičského průkazu žalobce uvedl, že bude

spát ve Lhoticích. Dále zatímco v „Oznámení přestupku“ žalobce uvedl, že marihuanu požil v době od 14:00 do 15:00, při ústním jednání uvedl, že tomu tak bylo před příjezdem policistů. Protože žalobce doznal, že měl dvě cigarety marihuany, je podle správního orgánu prvního stupně možné, že druhou cigaretu měl právě před příjezdem hlídky Policie ČR. Ostatně to potvrzuje, že z automobilu a žalobce byl cítit zápach kouře, který policisté identifikovali jako marihuanu. Správní orgán prvního stupně tedy dospěl k závěru, že žalobce byl po pozitivní orientační zkoušce a po řádném poučení vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, což bezdůvodně odmítl.

Při ukládání sankce správní orgán prvního stupně postupoval podle § 12 zákona o přestupcích. Uvedl, že přestupek nebyl v řídicí praxi žalobce ojedinělý a tento má sklony k nekázni v silničním provozu, neboť má již zaznamenáno deset bodů. Nicméně za předmětný přestupek záznam nemá. Dále správní orgán prvního stupně přihlédl k tomu, že žalobce *„s policií ani se správním orgánem nespolečně pracoval, neboť se přes výzvu policisty odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření a v průběhu řízení o přestupku vypovídal nepravdivě a jevil snahu se z uvedeného protiprávního jednání vyvinutím, že tvrdil, že byl bezdůvodně policisty kontrolován jako neřidič, čímž podstatně ztížil řízení o přestupku“*. Při zohlednění osoby žalobce, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání na úřadu práce a jehož sociální postavení je složité, neboť je k trvalému pobytu hlášen v místě sídla ohlašovny, správní orgán prvního stupně uložil pokutu na spodní hranici zákonného rozpětí. Větší výchovný účinek a zajištění nápravy zaručuje podle něho sankce zákazu činnosti, a proto ji uložil v polovině zákonného rozpětí.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci bylo prokázáno spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Na základě svědeckých výpovědí policistů žalovaný vzal za prokázané, že žalobce byl policisty kontrolován jako řidič motorového vozidla a že byl ve vozidle sám. Oba policisté totiž shodně vypověděli, že předmětné vozidlo nejprve viděli stát u pravého okraje vozovky, a protože se jim zdálo podezřelé, v úkrytu čekali, zda se rozjede. Jakmile se vozidlo rozjelo, vyrazili za ním a zastavili jej z jedoucího vozidla rozsvíceným signálem „STOP“. Žalobce v průběhu kontroly ničeho nenamítal, tedy ani to, že nebyl řádně vyzván k lékařskému vyšetření. Ačkoliv měl možnost se na místě kontroly vyjádřit, neučinil tak. Tiskopis „Oznámení přestupku“, kde je uveden jako řidič, žalobce podepsal, čímž potvrdil jeho správnost. Žalobce nejprve vyjádřil, že měl v úmyslu v automobilu přespát, v řízení však uvedl, že chtěl přespát v Jemnici, načež svědek R. Ř. vypověděl, že žalobce přespával ve Lhoticích. Žalovaný dále považuje za nepravděpodobné, že by si tento svědek nepamatoval, zda bylo vozidlo plně obsazeno, nebo zda v něm seděl pouze se žalobcem, když si průběh kontroly pamatoval celkem detailně. Protože ve výpovědích žalobce a svědka R. Ř. byly shledány rozpory, žalovaný je hodnotil jako nevěrohodné a účelové. Oproti tomu výpovědi policistů byly souladné a přesvědčivé. Proto námitku žalobce, podle níž nebyl v postavení řidiče, takže neměl povinnost podrobit se vyšetření, žalovaný označil za vyvrácenou. Taktéž byla vyvrácena námitka, že vůči žalobci nebyla učiněna kvalifikovaná výzva. Ačkoliv totiž žalobce tiskopis výzvy k vyšetření nepodepsal, policisté vypověděli, že žalobce byl k lékařskému vyšetření vyzván, což odmítl. Nadto sám žalobce uvedl, že byl policisty poučen, že je povinen se vyšetření podrobit. To shodně vypověděli i policisté. K uloženým sankcím žalovaný uvedl, že pokuta byla zvolena v minimální možné výši, zatímco zákaz činnosti byl žalobci uložen na dobu 18 měsíců, tedy v polovině

výměry. Volba výše sankcí byla odůvodněna, přičemž námitky žalobce směřovaly proti formulaci odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, a nikoliv proti jeho srozumitelnosti. Přitěžující okolnosti byly zohledněny při ukládání sankce zákazu činnosti, zatímco při volbě výše pokuty byla zohledněna sociální situace žalobce. Při ukládání sankcí nebylo žalobci dáno k tíži, že realizoval právo na obhajobu. Přihlédnuto bylo k tomu, že se k přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákon o přestupcích nedoznal a neprojevil nad jeho spácháním upřímnou lítost. Z evidenční karty řidiče je zřejmé, že byl v minulost potrestán za spáchání sedmi dopravních přestupků a nyní je projednáván za přestupek velmi závažný. Žalobce tedy nelze považovat za ukázněného řidiče, který dodržuje pravidla provozu na pozemních komunikacích. Z povahy přestupku je zřejmé, že se ho žalobce dopustil ve formě úmyslu. U osob, které se odmítají podrobit lékařskému vyšetření, je dán důvodný předpoklad, že s velkou pravděpodobností naplnily skutkovou podstatu přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) nebo c) zákona o přestupcích, popř. trestného činu podle § 201 trestního zákona, přičemž neodůvodněným odmítnutím podrobit se vyšetření zabraňují tomu, aby spáchání uvedeného přestupku bylo postaveno důkazně najisto. Doba zákazu činnosti je tak důvodná a odpovídá okolnostem protiprávního jednání. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí prvního stupně potvrdil.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 12. 2009, č. j. 57 Ca 76/2009 - 55, žalobu žalobce napadající rozhodnutí žalovaného zamítl. Soud uvedl, že žalobce řídil motorové vozidlo, a proto byl řádně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření a také řádně poučen o následcích jeho odmítnutí. Tato skutečnost vyplývá z podkladů pro vydání správního rozhodnutí, z nichž vycházely správní orgány. Soud v této souvislosti zdůraznil, že žalobce podepsal poučení v návaznosti na ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., které stanovuje povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření. Výpovědi žalobce soud hodnotil, ve shodě se správními orgány, jako účelové, neboť žalobce jinak vypovídal před policisty, správními orgány a soudem. Navíc žalobce mohl uplatnit námitky v průběhu kontroly, což neučinil. Výpověď svědka R. Ř. soud označil jako nepřesvědčivou a neodpovídající tomu, co žalobce uvedl v průběhu jednání před soudem. K odůvodnění sankcí soud uvedl, že správní orgány logicky uvážily, vzhledem k tíživým sociálním poměrům žalobce, že větší výchovný účinek bude mít a k zajištění nápravy pachatele lépe povede zákaz činnosti uložený v polovině zákonného rozpětí, tedy v délce 18 měsíců. I proto tedy byla žalobci uložena pokuta na dolní hranici zákonné sazby. Proto soud považuje uložené sankce za odůvodněné, přiměřené a v plné míře respektující § 12 zákona o přestupcích. Z uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“), že uložení sankce za přestupek nebylo správním orgánem náležitě odůvodněno, respektive bylo odůvodněno naprosto nepřipustným způsobem. V rozhodnutí prvního stupně totiž byly jako přitěžující okolnosti vzaty v potaz ty skutečnosti, jež jsou realizací práva na obhajobu a představují znaky skutkové podstaty přestupku, za nějž byl trestán. Správní rozhodnutí je tak ohledně uložení výše sankce nezákonné. Krajský soud se však touto zásadní námitkou nezabýval, v důsledku čehož je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel také uvedl, že byla nesprávně posouzena právní otázka, zda vystupoval jako řidič, či nikoliv. Dále stěžovatel namítl, že z tiskopisu výzvy k vyšetření, pro absenci jeho podpisu, nelze dovodit závěr, že byl řádně vyzván k podrobení se vyšetření. Stěžovatel v této souvislosti popřel tvrzení soudu, podle něhož podepsal poučení o následcích

odmítnutého lékařského vyšetření, neboť tento závěr nemá oporu ve spise. Navíc, pokud k poučení došlo, je třeba vycházet ze skutečnosti, že byl ve stavu intoxikace marihuanou, takže nebyl s to poučení rozumět. Dále z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že byl sankcionován nikoliv za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. d), ale podle písm. b) téhož ustanovení zákona o přestupcích, tedy za řízení motorového vozidla pod vlivem návykové látky. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2009, č. j. 57 Ca 76/2009 - 55, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel opakuje námitky, které uplatnil v odvolání a v žalobě. S nimi se však žalovaný a soud náležitě vypořádaly a neshledaly je důvodnými. Stěžovatel pak neuvádí žádné nové skutečnosti. Žalovaný proto napadený rozsudek krajského soudu považuje za správný a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně uplatňuje jako důvod kasační stížnosti námitku odpovídající § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle něho lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel důvodnost této námítky spatřuje v tom, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů ve vztahu k uloženým sankcím.

Nejvyšší správní soud takovou vadu neshledal. Lze sice souhlasit s tím, že rozhodnutí prvního stupně v odůvodnění uložených sankcí zahrnuje do výčtu přitěžujících okolností skutečnosti, které souvisejí s uplatněním práva na obhajobu a které tvoří znaky skutkové podstaty příslušného přestupku. Nespolečnost stěžovatele s policií a správním orgánem, jeho nepodrobení se odbornému lékařskému vyšetření, jeho nepravdivá výpověď, jeho snaha o vyvinění se z protiprávního jednání tvrzením, že kontrola byla bezdůvodná, neboť automobil neřídil, jakož i z toho plynoucí ztížení řízení o přestupku, o čemž se zmiňuje správní orgán prvního stupně, totiž skutečně představují okolnosti vztahující se k způsobu vedení obhajoby a k právní kvalifikaci protiprávního jednání, a nikoliv hlediska uvedená v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, k nimž toliko lze přihlížet při posuzování závažnosti přestupku pro účely určení druhu sankce a její výměry. Nelze tedy souhlasit se závěrem uvedeným v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, že při ukládání sankcí nebyla stěžovateli dána k tíži realizace práva na obhajobu. Navíc žalovaný při úvaze o správnosti uložených sankcí taktéž vycházel ze skutečností, které se týkaly způsobu obhajoby, neboť podle žalobou napadeného rozhodnutí bylo přihlédnuto k tomu, že se stěžovatel k přestupku nedoznal a neprojevil nad jeho spácháním upřímnou lítost. Dále žalovaný odůvodnil přiměřenost uložených sankcí tím, že u osob, které se odmítají podrobit lékařskému vyšetření, je dán důvodný předpoklad pro protiprávní jednání

spočívající v řízení pod vlivem návykové látky. Také v rozhodnutí o odvolání byl tedy výrok o sankcích odůvodněn skutečností, který tvoří znak skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, neboť odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření za účelem zjištění, zda řidič při řízení vozidla nebyl ovlivněn návykovou látkou, je považováno za protiprávní jednání právě kvůli tomu, aby se zabránilo beztrestnosti řidiče, který vozidlo nejspíše pod vlivem návykové látky řídil a zjištění této skutečnosti odmítnutím lékařského vyšetření znemožnil.

Nicméně uvedené nesprávnosti odůvodnění obou správních rozhodnutí nemohou vést k závěru o nezákonnosti výroku o výši uložených sankcí. Při úvahách o nich totiž správní orgány obou stupňů přihlédly také k složité sociální situaci stěžovatele a k jeho předchozímu potrestání za mnoho dopravních přestupků, které podle nich svědčí o tom, že se jedná o neukázněného řidiče. K těmto skutečnostem lze podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a jeho výměry přihlížet, a proto výhradně na jejich základě, bez přihlédnutí k ostatním zmíněným nesprávným úvahám správních orgánů, lze přisvědčit správnosti závěru správních rozhodnutí, že výše pokuty uložená na samé spodní hranici zákonného rozpětí zohledňuje sociální situaci stěžovatele a že doba zákazu činnosti uložená v polovině zákonného rozpětí plní nápravnou a výchovnou funkci. S uvedeným závěrem obou správních orgánů se ztotožnil také krajský soud, který na základě nich považoval uložené sankce za odůvodněné, přiměřené a v plné míře respektující ustanovení § 12 zákona o přestupcích upravující kritéria, k nimž se přihlíží při určení druhu sankce a její výměry, jak již bylo zmíněno. Napadenému rozsudku lze sice vytknout, že neupozornil na nesprávnost správních rozhodnutí, která spočívala v zahrnutí skutečností souvisejících s uplatněním práva na obhajobu a tvořících znaky skutkové podstaty příslušného přestupku do výčtu přitěžujících okolností. Nicméně krajský soud odůvodnil svoji úvahu o zákonnosti sankcí uložených správním orgánem jen složitostí sociální situace stěžovatele a jeho řidičskou nekázní, a proto v tomto ohledu není možné považovat napadený rozsudek za nepřezkoumatelný.

Další námitkou stěžovatel napadá nesprávné právní závěry, což je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel formuloval stížnostní námitku jen velmi obecně. Uvedl totiž, že právní otázkou bylo, zda vystupoval jako řidič, nebo ne. Stěžovatel však již neuvádí žádné konkrétní argumenty, které by měly zvrátit logické a přesvědčivé závěry správních orgánů a krajského soudu o tom, že byl kontrolován jako řidič motorového vozidla. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s právním posouzením a hodnocením, podle něhož stěžovatel byl kontrolován jako řidič motorového vozidla. Pokud by stěžovatel nebyl kontrolován jako řidič, nabízí se otázka, proč by byl vyzýván k předložení řidičského průkazu a následně i k vyšetření na přítomnost návykových látek za účelem zjištění, zda při řízení motorového vozidla nebyl pod jejich vlivem. V bližších podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry správních orgánů a krajského soudu.

Stěžovatel dále v této souvislosti namítá, že pokud by byl kontrolován jako řidič, je třeba postavit na jisto, zda byl řádně a kvalifikovaně vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření. Jedinou námitkou stěžovatele je v tomto ohledu skutečnost, že tiskopis výzvy k vyšetření nepodepsal. I v této souvislosti je třeba podle Nejvyššího správního soudu odkázat na přesvědčivé závěry správních orgánů a krajského soudu. Je pravdou, že tiskopis výzvy k vyšetření neobsahuje vlastnoruční podpis stěžovatele, avšak zato obsahuje vyjádření „*četl a souhlasím K.*“. Dále tiskopis výzvy není jediným dokumentem, který zachycoval výzvu k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. Tiskopis „*oznámení přestupku*“ na zadní straně obsahuje popis, že „*řidič byl vyzván dle § 5, odst. 1, písm. g zák. č. 361/2000 Sb. ... k provedení orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření (s odběrem krve, moči) zjišťujícím obsah jiné návykové látky než alkohol podle zvláštního předpisu (§ 16/3 z. č. 379/2005 Sb. ...)*“. Tento tiskopis přitom stěžovatel podepsal. Pokud tedy krajský soud v rozhodnutí argumentoval tím, že stěžovatel podepsal poučení v návaznosti na § 16 odst. 3 zákona č. 379/2005 Sb., myslel tím právě poučení obsažené v tomto tiskopise a výše citované. Není proto důvodná námitka stěžovatele, že toto zjištění nemá oporu ve spise, což má představovat důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále je třeba konstatovat, že stěžovatel při ústním jednání na dotaz správního orgánu uvedl, že byl policisty poučen. Rovněž sice uvedl, že neměl dostatek finančních prostředků pro to, aby odborné lékařské vyšetření podstoupil, když mu navíc policisty mělo být sděleno, že jej není třeba, pokud se přizná, což učinil. Nicméně obsah sdělení obsažený v tiskopise „*oznámení přestupku*“ dává jiný závěr, stejně jako shodné svědecké výpovědi policistů.

Ze všech podkladů opatřených pro vydání rozhodnutí vyplývá, že stěžovatel byl jako řidič motorového vozidla řádně vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření a poučen o právních následcích jeho odmítnutí. Navíc povinnost podrobit se odbornému lékařskému vyšetření vychází přímo ze zákona. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. je totiž řidič povinen podrobit se na výzvu mj. policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., který v § 16 upravuje vyšetření přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky. Právě na toto ustanovení byl stěžovatel upozorněn v rámci jím podepsaného tiskopisu „*oznámení přestupku*“, což již správně uvedl i krajský soud. Vedle toho je třeba zdůraznit, že stěžovatel jako řidič a držitel řidičského oprávnění musí toto zákonné ustanovení znát.

Pokud stěžovatel namítá, že k případnému vyzvání k odbornému lékařskému vyšetření a řádnému poučení o následcích jeho odmítnutí došlo v době, kdy jeho organismus byl ve stavu intoxikace, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o skutečnost, která jde k jeho tíži. Jestliže se totiž řidič motorového vozidla uvede užitím návykové látky do stavu, kdy není schopen náležitě porozumět probíhající policejní kontrole, nelze připustit, aby z toho pro něho nenastaly žádné následky a taková kontrola „vyzněla naprázdno“.

K námitce stěžovatele, že byl ve skutečnosti sankcionován za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o předstupcích, tedy za řízení vozidla bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejím vlivem, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Ačkoliv rozhodnutí prvního stupně obsahuje shora uvedenou, pro dané protiprávní jednání

poněkud matoucí formulaci, je z něj jednoznačně zřejmé, co bylo stěžovateli kladeno za vinu. Tím bylo odmítnutí odborného lékařského vyšetření ke zjištění, zda při řízení motorového vozidla nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou. Navíc tomu plně korespondují i uložené sankce. Ostatně pro závěr, že stěžovatel spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích neměly správní orgány dostatek podkladů, tedy především výsledek odborného lékařského vyšetření. Proto se nemohly vyjádřit, zda stěžovatel v době řízení motorového vozidla pod vlivem jiné návykové látky byl, či nikoliv.

Nejvyšší správní soud proto v projednávaném případě neshledal, že by byla předmětná ustanovení zákona o přestupcích aplikována způsobem, který by bylo možno označit za nesprávné posouzení právní otázky soudem. Rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu jsou dále přezkoumatelná a jejich závěry mají oporu ve spisech.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost není důvodná. Z tohoto důvodu ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 7. 8. 2009, č. j. 57 Ca 76/2009 - 10, ustanoven zástupcem advokát JUDr. MgA. Michal Šalomoun. Ustanovený zástupce je oprávněn zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, publikované pod č. 1460/2008 Sb. NSS). V takovém případě hradí odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů stát (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování stěžovatele podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za jeden úkon ve výši 2100 Kč spočívající v podání kasační stížnosti ze dne 10. 1. 2010, jakož i náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka DPH činí 480 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 2880 Kč a bude zástupci stěžovatele vyplacena ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu